

TRANSFORMACE VĚDOMÍ ROZHOVORY

s Tomášem Keltnerem

KELTNER
Publishing

Transformace vědomí

ROZHOVORY

s Tomášem Keltnerem

Copyright © Tomáš Keltner, 2009-2014
Foto na obálce © Bára Prášilová, 2013
www.baraprasilova.com

Vydalo nakladatelství KELTNER Publishing s.r.o., 2014
www.keltnerpublishing.cz

ISBN 978-80-87642-27-6

Transformace vědomí

ROZHOVORY

s Tomášem Keltnerem

KELTNER
Publishing

Tato kniha vznikla nejen jako soubor rozhovorů
z oblasti transformace vědomí, ale i jako
poděkování všem, kteří jdou touto nesnadnou
a úzkou cestou, za jejich odvahu, víru a lásku,
kterou tvoří Nový svět.

Především chci poděkovat spolumajiteli
nakladatelství, svému kolegovi a kamarádovi,
kterým je pan Aleš Bárek, který vždy pevně stál
na mé straně v dobách nelehkých pro něj i pro
mne a díky kterému nakladatelství stále existuje
a mé světlo svítí dál...

S láskou,
TOMÁŠ KELTNER

**Časopis ZEN 6/2013, příloha deníku Mladá Fronta E15,
<http://www.mf.cz/produkty/zen/>
otázky kladl pan Milan Vidlák:**

Bodyguard píše dětem

Tohle je jiný kouč, než na jaké jste zvyklí. Svou průpravu nezískal jako psycholog nebo absolvent MBA, ale v tajných službách a ve válce. Tomáš Keltner proto ví, že vaším jediným skutečným nepřítelem je... váš strach.

„Holky zmizely, to vám asi přichystaly léčku,“ rozesměje se poblíž lesa nedaleko obce Dolní Bezděkov na Kladensku urostlý muž, když si všimnu, že se po jeho dvou dcerách slehla zem. Bývalý příslušník elitního vojenského útvaru Tomáš Keltner sedmiletou Valču a devítiletou Káju něžně oslovuje jako Amazonky a vypráví, že je zrovna učí stopování, maskování a taktice, protože je to moc baví.

I když strávil několik let v tajné službě, dělal bodyguarda zahraničním prezidentům a několika našim ministrům a prošel zeměmi s válečným konfliktem jako člen elitní jednotky SOG, kde získal i nejvyšší prověrku NBÚ a NATO, dnes píše knihy pro děti, jejich rodiče i všechny ostatní o tom, jak si začít věřit a stát se opravdu svobodnou, sebevědomou, nikým a ničím neovládanou bytostí. V nejvyšších patrech systému a vybaven informacemi, o kterých běžný smrtelník nemá ponětí, totiž pochopil, že „sovy nejsou tím, čím se zdají být“, a demokracie, svoboda a lidská práva bývají prázdnými pojmy, jež nemívají s realitou nic společného. „Existují tři zpravodajské moudrosti. První říká: Nikdy nikomu nevěř. Druhá: Nikdy nevíš všechno.

A třetí: Všechno je jinak,“ usmívá se šestatřicetiletý řečník, spisovatel a učitel.

Jedna věc je něco si uvědomit, ovšem jak s tím naložit, to je věc druhá. „Chtěl jsem v té knížce použít fintu, kdy to pro rodičovo ego vypadá tak, že se ho to vlastně netýká, protože přece čte svému dítěti – ale sám se dozvídá všechny důležité věci,“ vypráví o pár dní později v kanceláři svého nakladatelství Keltner Publishing v pražských Holešovicích nad otevřenou knihou s názvem Já věřím, zatím nejčerstvějším kouskem ze svého arzenálu. Příběh malého Petra, který nemá kromě sluníčka žádné kamarády, a proto by chtěl odletět do jiného světa, kde by je našel a byl šťastný, ale nakonec si díky svému tatínkovi uvědomí, že nový svět si může vytvořit už tady a teď, doprovodila ilustracemi manželka Tomáše Keltnera Marie.

Způsob, jak své zkušenosti a poznání přiblížit lidem tak, aby rozuměli, a nestavět se do pozice poučujícího mentora, hledá už dlouho: „Dřív jsem měl takovou tendenci, že mluvím, i když se mě nikdo neptá. Takže já prostě vidím člověka a chci mu říkat věci, na které se vůbec neptá. A ono to nefunguje. I když vydáte obrovskou energii a řeknete ty správné informace a vše, co tomu člověku náleží, on to neuslyší a neudělá nic, není na to připraven. Moje zkušenost je ta, že nemáte možnost člověka změnit. Jediné, co můžete udělat, je inspirovat ho sebou a vlastním příkladem, aby si řekl: Aha, on šel nějakou cestou, říká, že je v určitém stavu, mně se to líbí a já bych to chtěl taky zkusit. To je jediná funkční věc, kterou jsem za ty roky objevil.“

Tomáš Keltner si dává i během našeho povídání záležet, aby nepůsobil jako guru, který se rozhodl prodávat líbivé návody a životní pravdy. „Snažím se lidem říkat, aby nepodléhali těm byznysovým věcem a marketingům, které často přicházejí ze zahraničí i se zaručenými recepty a duchovními učiteli, kteří

už naplnili mnoho hal. Ideální je, když si ti lidé uvědomí, že nikoho nepotřebují.“ I proto nemá rád všemožné ezoterické směry a říká: „Ezoterik je člověk, který neustále plave na suchu kraula a pořád o tom mluví; pak ale spadne do louže a utopí se.“ A rezervovaně se staví také ke všem náboženstvím – činí totiž člověka závislým: „Z církví se staly korporace, jež mají za cíl hromadit majetek a moc a ovládat. A místo aby pravdu náboženství uchovávalo, dělá pravý opak – informace zkresluje a záměrně dezinformuje.“

Tomáš proto staví na vlastní zkušenosti neboli vnitřní pravdivosti. Popisuje, jak člověk na cestě za svobodou a pravdou zažívá něco, co bychom mohli popsat asi jako záblesky osvětlení: „Je to jako dveře, za které nakouknete, a leknete se a hned zabouchnete. Ale už to jednou provždy víte, už jste to viděl, i když si to třeba pak nechcete přiznat. Věřím, že je takhle možné oslovit všechny lidi. Jde o inspiraci. Protože pravda nebo pravdy jsou pořád stejné, po celou dobu existence lidstva – někdo je ví, někdo je neví. Třeba v ezoterických systémech nebo náboženství je spousta demagogie a překrucování. I v nich je ale ta pravda obsažena. I když cest k ní je hodně. Ale je důležité, aby ten zájemce, který chce odněkud někam dojít, pochopil, co má dělat. Lidé často dogmatizují. Nesnaží se pochopit ten princip, vezmou si jen povrchy informací a myslí si, že když budou něco dodržovat, tak se to musí stát. Vesmír však funguje jiným způsobem.“

Na policejní ani vojenskou kariéru, natož pak dráhu zabývající se duchovním rozvojem, to přitom zpočátku nevypadalo. Jako zapálený programátor se hodlal Tomáš Keltner vydat na fakultu kybernetiky ČVUT. Už na základní škole, kde navštěvoval výběrovou třídu se zaměřením na výpočetní techniku, se ale z ryze praktických důvodů začal zajímat o bojová umění – vedle sídlila zvláštní škola, kde o pár let starší propadlíci dávali svým

slabším sousedům často na budku. Na gymnáziu se pak při cvičení bojových umění potkal s několika detektivy a vojáky. „To mi velmi vonělo, chtěl jsem být taky takovej. Říkal jsem si, že chlap má být buď hasič, voják, nebo policajt.“

Po maturitě se přihlásil na policejní akademii, kam už ale nenastoupil. „Chtěl jsem do praxe – šel jsem na náborové centrum na policii. Abych tam mohl pracovat, musel jsem ale na vojnu. Tam mi to jako budoucímu fízlovi dali všechno pěkně sežrat. Pak přišly povinné dva roky na střední policejní škole a povinná uniforma – totální deziluze, v praxi vámi každý opovrhne a nezmůžete nic, to mě nebavilo.“ Jeho kariéru v ozbrojených složkách tak zachránila nabídka pro práci u tajné služby. „Začal pro mě nový, fantastický svět. Dostanete adresu, přijdete k oprejskanému hnusnému domu, otevřete staré dveře a vyjdete na chodbičku, kde je akorát kecafon s tlačítkem. Zmáčknete, zapraská to, ozve se ‚ano?‘, zabzučí dveře a vejdete do úplně moderního komplexu. Bylo mi jasné, že je to můj svět.“ Následovaly zběsilé honičky a pronásledování pachatelů zvláště nebezpečných trestných činů, což, jak říká, bylo „jak ve filmu, úžasný období pro kluka, který rád jezdí rychle; a zároveň obrovská masáž ega“.

V roce 2000 se hledali řidiči limuzín pro zasedání Mezinárodního měnového fondu v Praze. Tomáš Keltner zrovna procházel rozčarováním z toho, že práce, kterou v tajné službě dělá, není zrovna efektivní – soudy jednoduše nekonají. Proto zůstal u Ochranné služby Policie ČR jako řadový řidič delegací, dvakrát řídil v koloně amerického prezidenta. Vše, co dělal, spojuje totiž jedna pro něj typická vlastnost – dělat to na té nejvyšší možné úrovni. A pak jde dál.

Další důležitou štací byla pozice osobního ochránce izraelského velvyslance a tři roky v blízkosti Mossadu. Následovalo

hlídání tehdejšího ministra vnitra či tří ministrů obrany. Práce to byla zajímavá, což o to. „Přestože lidi mají pocit, že ministři nic nedělají, programy jim začínají brzy ráno, končí pozdě a je to napěchovaný minutu po minutě. Máte stejnou nálož jako on, s tím rozdílem, že vás druhý den vystřídá kolega a odpovídáte a ten ministr to má nonstop. Samozřejmě ten efekt je pak druhá věc – baví je především přerozdělovat peníze,“ vzpomíná na roky mezi českou vrchností. „Věci, které jsem viděl, dost ovlivňovaly můj vnitřní svět. Zajímavé pro mě byly třeba okamžiky, když se dělal v televizi nějaký rozhovor – hlavně to, co se dělo předtím, než se pustila kamera, a když se vypnula. Tohle kdyby někdo zachytil a pustil národu, tak tady podle mě skončí politika.“

Když přišla nabídka z elitního Útvaru speciálních operací vojenské policie SOG, aby v něm působil jako osobní ochránce a zároveň jako instruktor techniky a taktiky jízdy s různými typy vozidel, neváhal. Dostat se tam samozřejmě není jen tak, výcvik speciální jednotky je pořádné maso: „Máte třeba plechovou garáž, kde leží na zemi čtvrtky velikosti A4. Vy si na jednu z nich stoupnete a nesmíte šlápnout vedle. Stojíte tam deset dvanáct hodin a vedle vás se začnou dít různé věci, třeba hluk z rozladěného rádia, někdo vás děsí... Musíte vydržet a pamatovat si, co se dělo. Nejlepší není, kdo vydrží nejdéle. Lidi se vybírají podle toho, jak se zachovají na hranici svých možností.“

Tomáš Keltner chránil vrcholné představitele různých států v zemích s válečným konfliktem – vozy s takovouto posádkou jsou dle jeho slov „magnety na průsery a lákavý terč“. Několikrát se opravdu bál. „Když přestane jet auto a utíkáte pod palbou pryč, cítíte zlost, strach, co doma rodina, mám tohle zapotřebí za ty prachy... Tohle všechno tam najednou je. To je i odpověď na otázku, co ty lidi vede k tomu, že se začínají zabý-

vat i tou duchovnější částí. V takových momentech se dostáváte svým vědomím do různých úrovní.“ V té době se učil pracovat především s emocemi, což se tuze hodilo při další práci – práci s vědomím a jeho probouzením.

Mezitím si bolestně uvědomoval, že začíná sloužit něčemu, čemu nechce, a stále jasněji viděl, že je všechno „připravený a naplánovaný“. „Došlo mi, proč jsou válečné konflikty na těch konkrétních místech a ne jinde stále dokola po věky věků.“ Díky svým postojům se záhy dostal do pozice nechtěného. Před odchodem z jednotky byl označen za neřízenou střelu, kterou je třeba zneškodnit, protože by prý mohl zaútočit na politiky, které měl chránit. „To byl samozřejmě nesmysl,“ usmívá se dnes nad koncem jednoho válečníka. Tehdy mu ale do smíchu nebylo. „My se tady můžeme bavit o tom, jestli volit levici nebo pravici, jestli nové strany, pak zda změnit volební systém. Ale když to celé projdete, nakonec zjistíte, že politici nevládnou. Nad nimi je další vrstva, další vrstva a další vrstva, kam se nedá dostat skrz nějakou demokracii – a to jsou ti, kteří vládnou, mezinárodní bankovní kruhy, vlastníci Fedu a podobně. Ale ti taky nejsou ti hlavní, o těch nejdůležitějších nikdy neuslyšíte. Málokdo chápe, že většina takzvaných konspiračních teorií má naprosto pravdivý základ, protože začal mluvit někdo zevnitř, kdo na to neměl žaludek. Často tyto takzvané teorie ale sám tvoří či dotváří systém, aby je mohl posléze zesměšnit a odvést pozornost.“ A dodává: „To, co říkám a píšu, tím jsem si jistý, protože jsem si to mnohokrát ověřil. Pak je mnohem víc věcí, které nemám odvahu říkat a psát, a to už o nich dávno nepochybuju, přestože to nemůžu dokázat a argumentovat. Prostě někde jste byl, něco jste viděl a víte, že nejste blázen.“

Psal se rok 2007 a Tomáš se stal z „velkého válečníka velkým neválečníkem“. „Ostatní si mysleli, že jsem se zbláznil, a i to mi

umožnilo přežít, protože jsem nevypadal nebezpečně. Někdy je lepší vypadat jako blázen, nebránil jsem se tomu. Najednou jsem se ale octl v civilu a řešil, co dál.“

Nabídka ze SOGu totiž způsobila, že ztratil nárok na rentu u policie, který vzniká po 10 letech služby – chyběly mu dva měsíce. A o fous prošvihl i tu od armády. Po všech těch divokých letech tedy neměl nic – kromě touhy sepsat knihu inspirovanou vlastními zkušenostmi, jak se probudil. Peníze ale docházely, hypotéka a dvě malé děti na krku... Pronajal si malou místnost a začal psát, i když pod velkým finančním tlakem. Za půl roku byla na světě Transformace vědomí.

Zároveň k němu začali chodit první lidé na konzultace. „Bylo to frustrující a obtížné. No jo, ale důležitá věc, už dlouho jsem pracoval s tím, co píšu v těch knihách – tvorbou reality. Prostě jsem si to jen přál a začal dělat to, co chci. A najednou se privatizoval náš malý státní byt a za desetinu ceny jsme ho koupili a obratem prodali. Zázrak. Ale byl to jen jeden z mnoha případů, kdy se dějí věci, které si přejete. Když víte, jak na to.“ Díky knize, již se po třech dotiscích bez jakékoliv reklamy prodalo na české poměry výjimečných 10 000 kusů, se rozrostla i Tomášova klientela.

A té říká stále dokola: „Rozum brzdí. Ale je důležité přinášet mu důkazy. Lidé chtějí pochopit nejsložitější věci a principy vesmíru, smysl existence a Boha, pro úroveň jejich vědomí v danou chvíli příliš složité věci, a nedaří se jim to a jsou frustrováni a všechno šmahem zavrhnou jako nesmysl. Je ale potřeba jít od nejjednodušších věcí a přinášet rozumu důkazy, protože po prvních krocích je to stále snazší. Je to jako naučit se chodit.“

Od nejjednoduššího ke složitějšímu postupuje i na svých přednáškách a seminářích. „Mně se ukázalo jako efektivní, že

učím lidi poznávat svoje chování. A emoce. Většina lidí si pod pojmem emoce představí prožitky. To ale není stejné – prožitek je dobře, emoce špatně. Cit je nějaká energetická frekvence, něco, co se odehrává kolem nás. V okamžiku, kdy to s námi vstoupí v interakci, se to mění v pocit. Pak to prochází přes rozum a ego, které to nějakým způsobem ovlivní. A když se to projeví jako naše svobodná vůle a děje se, co chceme, je to prožitek. Anebo se to neprojeví a v tu chvíli to označuji jako emoci. Cit, velmi jemnomotná, rychlá záležitost při vstupu do těla zpomaluje, těžkne, hmotní se. A pokud v těle zůstane v podobě emoce, těžkne tak, až se z ní stává bolest. Emoce, když se mění v bolest, způsobuje ty naše bloky.“ Tomáš proto dává podrobný návod, jak situace, kdy nás ovládly emoce, jako-by prožít znovu a tentokrát lépe. „Technikou podobnou regresi při psychoterapiích se dostaneme do situace, kdy jsme se zachovali tak, jak nám později nevyhovuje, a změníme ji. Tím se rovněž změni naše přítomnost. Je skutečně možné pohybovat se jistým způsobem v čase, měnit minulost a být svědkem toho, jak na nás najednou začnou lidi jinak reagovat a měni se celý vzorec našeho chování. Je to prostě zázrak.“

Nakonec se ke mně nakloní s vážnou tváří, jako by mi sděloval své největší tajemství: „Přesto to nejdůležitější je víra.“ A když zahlédne můj tázavý pohled, dodá s tajemným úsměvem: „Víra a náboženství spolu souvisí asi tak jako Bůh a církev...“

Konspirační teorie jsou produktem Systému, který je vytváří ke své vlastní potřebě

1. ČÁST

Na AC24 jsme před časem přinesli článek, který se setkal s velkým ohlasem. Šlo o příběh Tomáše Keltnera...

I proto jsme se rozhodli, že pro čtenáře AC24 připravíme seriál, ve kterém využijeme jeho zkušeností. Zvolili jsme poměrně odvážný způsob – jít docela do hloubky a dotýkat se věcí, o kterých jste zatím pravděpodobně nikde neslyšeli v souvislostech, maximálně sem tam nějaký střípek. Uvědomujeme si, že ne každému se bude zamlouvat, co se dozví. Někdo možná bude kroutit hlavou, někdo se dokonce bude rozčilovat a nadávat, každý ať si ale zvolí sám, co do svého vědomí připustí, a na co je pro něj ještě příliš brzy. Budeme společně hledat odpovědi. Podle našeho mínění nazrává doba, kdy je důležité porozumět věcem, o jejichž existenci možná tušíme, ale dlouho jsme je přehlíželi. Je načase to změnit.

Milan Vidlák: Když jsme spolu nedávno dělali rozhovor o tom, jak se stát svobodnou, ničím a nikým neovládanou bytostí, narazili jsme na téma konspiračních teorií. Tedy téma, které zdejší čtenáře jistě zajímá. Naznačoval jste, že většina těchto teorií bývá pravdivých, nicméně je zde jistá zrada. Jaká?

Tomáš Keltner: Všeobecně rozšířený názor (ted' nemluvím o lidech, kteří stále ještě věří oficiálním verzím událostí) je takový, že konspirační teorie je produktem člověka, který byl insiderem, byl někde uvnitř nějaké organizace nebo operace a z nějakého důvodu odešel a začal mluvit. Tak to bohužel není. Konspirační teorie jsou ze své podstaty produktem Systému, který je vytváří ke své vlastní potřebě. A to následujícím způsobem, je to jeden ze zpravodajských postupů: Systém vytvoří konspirační teorii, která se zakládá na tématu, jež je pravdivé (skutečné), a pustí k tomu něco málo pravdivých informací právě skrze lidi, kteří takzvaně byli uvnitř a rozhodli se mluvit. Tak se takzvaná konspirační teorie dostane na povrch. Je to nejlepší způsob, jak Systém může zjistit, kteří lidé jsou s ním a kteří proti němu. Ted' mluvím o tom hlavním systému, „Matrixu“. Zjistí to tak, že odpůrci systému „slyší“ a reagují na konspirační teorie a jdou za nimi, resp. za těmi, kteří jsou zdroji těchto informací.

Chcete říct, že člověk, který „mluví“, je nástrojem Systému a ani o tom nemusí vědět?

Většinou to neví. Protože kdyby říkal něco skutečně nebezpečného, měl by nehodu a nikdo by se nikdy nic nedozvěděl. Takový člověk už může být vnitřně tak vyprázdněný, že je skutečnou loutkou, která ale v tu chvíli svléká uniformu vojáka, jenž bojuje za Systém, a posouvá se záměrně, uměle do pozice zrádce, který začíná mluvit. Tím získává velkou věrohodnost. Ten člověk je ale v zásadě nesvobodný. On se jen může domnívat, že je to jeho rozhodnutí. Ale je pouze součástí hry Systému a hraje určitou hru dvojitého agenta. Systém ho sám ze své vůle vyvrhne, Systém mu dovolil, aby na něj říkal pravdu, přesněji řečeno tu část pravdy, kterou Systém dovolí a která mu až tak neublíží.

Jak se to stane?

Člověk, který takzvaně zradí, je Systémem velmi pečlivě vybírán. Musí splňovat určité předpoklady, které Systém pro svou legendu potřebuje. Ale jak to funguje: Systém vybere člověka, vybaví ho pravdivými informacemi a vytvoří se kolem toho konspirační teorie. Konspirační teorie je svým způsobem pravda o ději, který Systém veřejně popisuje jinak. A většinou bývá v naprosto přímém rozporu s oficiální verzí, kterou o události říká Systém. Záleží na tom, čeho tím chce Systém docílit. Konspirační teorie má v sobě vždycky pravdu, protože pravda je světlem, magnetem pro další lidi, aby k tomu konspiračnímu teoretikovi přišli a naslouchali mu. V tom je celé to kouzlo. Systém vyplodí konspirační teorii, dá jí takzvaný (reklamní) nosič nebo nosiče, jako třeba herci dají tvář nějakému produktu. Všechny atributy konspirační teorie ale Systém unese. To, co nám Systém dává, už ho neohrožuje.

Wow, přišli jsme na to, co bylo 11. září. Ale Systém sám to dal... Pokud má Systém nosiče, kteří to šíří, cílem je, aby se k nim pomalu začali slétávat jako můry ke světlu lidí, na které by ten Systém jinak obtížně přicházel. Chápete? Ti lidi se vlastně dekonspirují, projeví se sami od sebe tím, že přijdou na konkrétní webové stránky, diskutují, sympatizují s tím – to všechno má Velký bratr kompletně pod kontrolou, celý náš život je totiž pod kontrolou Systému. Prodavače v obchodě je úplně jedno, co se stalo 11. září, ale ta taky neudělá nikdy revoluci a nic proti Systému. Ale ti lidi, co se o to začínají zajímat, se shlukují. A Systém není hloupej, a tak to přiživuje a přiživuje. Tím, že pronásleduje ten nosič, přidává mu ještě na věrohodnosti, protože obecenstvo si říká: No podívejte se, tenhle pán říká pravdu, protože mu vyhrožují zabitím a šikanují ho. A když ho dokonce zabijou, to je nejvíc, tím si lidi řeknou, že určitě znal a říkal celou pravdu.

Zajímá mě to 11. září, píšu o tom seriál...

Pro nás je ale důležitá jedna věc. To, co ten Systém dá, ho neohrožuje. To je zásadní si uvědomit.

Bylo mi jasné, že neodhalím celou pravdu, nanejvýš možná její zlomek, a část informací a zdrojů, které použiju, mohou být zkreslené či neúplné. Znamená to ale, že jsme od pravdy o tolik dál, než tušíme, a dělají z nás úplné blbce? Prostě chtějí, abychom se dozvěděli takzvanou „pravdu“, je to ale jen kousek, navíc s posvěcením Systému?

Ano. Samozřejmě že se to stalo jinak, než říká oficiální verze a že to byl inside job. Ale to nejdůležitější a nejpodstatnější se opravdu zatím nedozvíme.

O co tedy Systému jde?

Získat naši pozornost a nasměrovat ji tam, kam chce on. On nám hodí drobký pravdy a informací a my k nim utíkáme. A přehlédneme něco jiného. Když chcete vyloupit banku, na druhé straně města rozpoutáte teroristický útok, všichni hasiči a policajti se sjedou tam a vy můžete v klidu pracovat. On nám dá pravdu, ale pravdu – nebo konspirační teorii sycenou pravdou –, která ho neohrozí. Já bych to přirovnal například k technologiím. Americká armáda uvolnila GPS systém v roce 2000, kdy se technologie začala šířit mezi lidmi. Jéé, máme vyspělou technologii, chodíme s GPS a myslíme si, že už jsme skoro jako NASA. Uvědomte si, jakou technologii oni musí mít v ruce, když nám dali GPS.

Já můžu z vlastní zkušenosti říct, že když jsem pracoval v tajné službě, tak jsme v roce 1997 nebo 98, protože jsme se stali nárazníkovým pásmem zločinu z východu, od německých kolegů dostali jejich techniku – bylo to pro ně ekonomicky výhodnější, abychom jim nějaké zločince odchytili my. V té době

jsem byl v supertajném oddělení, které pracovalo se zařízením, jež umožňovalo bezkontaktní sledování – sledování věcí a osob bez přímého fyzického kontaktu živého člověka (tzv. sledovače), což do té doby nikdy nebylo možné.

Jednoho dne jsem se při rozhovoru s německými kolegy dozvěděl, co to je vlastně za techniku a kde se vzala. A oni řekli, samozřejmě nemůžu říct, že to jejich vyprávění bylo stoprocentně pravdivé – nevidím ale důvod, proč by nebylo –, že ta technika přišla z USA už na konci 80. let. Němci tu techniku, ze které my jsme byli paf v roce 98, používali už minimálně deset let. To byla doba, kdy začínaly mobily, my jsme v té době spolu komunikovali vysílačkami s dosahem půl kilometru ve městě... A pozor – ti Němci také říkali, že Američani tuto technologii používali už za druhé světové války na hledání nepřátelských ponorek. Představte si, kde technologicky USA jsou a kde se asi nacházejí dneska. Takže diskuse o tom, jestli lze nebo nelze někoho sledovat, je naprosto lichá...

Poslední technologický výkřik, se kterým já jsem se setkal, byla technologie, díky níž se paprskem sledovalo okno místnosti, ve které někdo psal na počítači s dnes již historickým CRT monitorem (takový jako stará televize). Vy jste podle chvění okna dokázali dekodovat, co sledovaný píše. Jak se jednotlivá písmenka rozsvěcela na monitoru, ovlivňovalo to frekvenci v místnosti. A tenhle přístroj skrze paprsek opřený o sklo to dokázal dekodovat a odlišit od všech ostatních věcí v místnosti, včetně třeba rozhovorů, a vám se na monitoru objevovalo přesně to, co se objevovalo na monitoru sledovanému. A to se bavíme o době před 15 lety. A když si vezmete, jaký byl technologický skok s mobilními telefony, tak si vůbec nedělám iluze, že ta technika, kterou má k dispozici Systém a jeho pohůnci, je na nepoměrně vyšší úrovni. Hází nám drobký, abychom si

mysleli, že máme prst na tepu doby, ale v žádném případě ho nemáme.

Co z toho vyplývá?

Čím víc my tomu budeme věnovat pozornosti, tím méně pozornosti a energie budeme mít na to, abychom si všimli něčeho, co nám Systém nenese na stříbrném tácu s nápisem konspirační teorie: „Pozor, tady vám někdo říká pravdu.“ To je celé jenom divadlo a hra. Naposledy Snowden... Je možné, že on si myslí, že něco dekonspiruje, ale ten Systém to ví a má to pod kontrolou. *(O tom svědčí například informace, že data od Edwarda Snowdena údajně prozradila, že americké úřady pozitivně testovaly tělo Usámy bin Ládina podle vzorků odebraných po jeho údajném zabití v Pákistánu; bin Ládin totiž s největší pravděpodobností zemřel už někdy kolem roku 2001 – pozn. redakce.)* Nechci říct, že úplně všechno je tak, jak jsem řekl, jsou samozřejmě informace, zásadnější informace, které hovoří o finančním systému, o těch bankovních kartelech, které v podstatě vládou, o nadpolitických systémech a systémech, které ovládají politické systémy skrze politiky – informace, které hovoří o těchto nadpatech, tak ty já bych už nenazýval konspiračními teoriemi, to bych nazýval prostě pravdou. Konspirační teorie jsou ty, které mají kolem sebe tu show. Problém je taky v tom, že jako konspirační teorie se dnes označuje všechno, co je mimo mainstream.

Na tohle, co říkáte a já píšu, by mohl někdo namítnout, jak to, že nás to nechají psát. Nebo je to Systému jedno a nejsme pro něj důležití?

Systém je téměř dokonalý, tady je důležité to slůvko „téměř“. Není dokonalý. Čas od času bylo možné něco říci, ale trvalo většinou velmi krátkou dobu, než takovou nekázeň Systém za-

stavil. Nyní se mění mnoho ve světě, jak jsme ho znali. Mocní tohoto světa mají plné ruce práce se zachováním svých pozic a přípravou finální „války“, resp. se způsobem jejího vyvolání.

Dá se říci, že to, co my jsme schopní nyní říkat a psát, ho už stejně neohrozí a plány nezmaří. Může to ale umožnit mnoha lidem otevřít oči, takzvaně se probudit. V tom hraje velkou roli internet, proto bude podle mě omezen ještě víc, než už nyní je. Postupně dojde ke kolapsu těchto technologií a domnívám se, že to bude nikoliv zásahem „mocných“ politiků, ale jako-by náhoda, spíš **přírodní** nehoda, přírodní katastrofa, která znemožní používání elektronických přístrojů tak, jak to nyní známe, stejně jako bude problém s produkty z umělé hmoty. Samozřejmě za tím vším stojí Systém.

Co když i vy jste produktem Systému?

Ano, to je logická úvaha. Na to si musíte odpovědět sami a samozřejmě definitivní odpověď nám dá až čas. Já mohu jen uvést k zamyšlení tuto tezi – produkty Systému (ti, o kterých se bavíme) přicházejí s konspiračními teoriemi, tedy s konkrétními informacemi, které jsou v rozporu s oficiální verzí. Já ale hovořím o obecných principech, odkřývám obecné postupy, jak a proč se připravují konspirační teorie, přináším techniky, jak hledat pravdu, a nechávám člověka, aby sám aplikoval tyto techniky na to, co ho zajímá. Nepřináším rádoby nové a konkrétní informace, nepřináším „rybu“, ale ukazuji, jak postupovat v odkryvání pravdy – „učím rybařit“...

Člověk asi nejprve věří v Systém, pak zjistí, že je založený na lži, a často udělá tu chybu, že se přikloní automaticky na druhou stranu a automaticky přejímá opačné verze – z extrému do extrému. Jak se v tom ale má někdo vyznat a nezbláznit se?

Ta výhodnost pro nás spočívá v tom, že každá taková konspirační teorie nebo informace se dostane mezi lidi, a proto je dobře, že jsou lidi, kteří to šíří... Nezáleží na tom, jakou konkrétní informaci to přinese. Důležité je, že například váš článek o 11. září přinese určitou abstraktní informaci o tom, že je to jinak. A tahle samotná věc způsobí transformaci vědomí, to, že lidé se odpoutají od toho, že je to tak, jak se říkalo v televizi. Už to vyvolává ve vědomí proces, kdy člověk přestává být přímo napojený na tento zdroj informací. Navíc vy nemusíte přijímat celou konspirační teorii, někdy si jednotlivé věci v nich dokonce odporují, ale dávat si věci do souvislostí, rozlišovat a hledat pravdu sám, přemýšlet, všimnout si detailů.

Takže ten hlavní přínos může být v tom, že začneme být imunní vůči propagandě?

Ano, o něco víc. Anebo když mi někdo něco řekne, automaticky to nevezmu jako fakt, ale jako jednu z variant – prozkoumám to a uvidím. Proto je důležité se o tom bavit, aby lidi přestali být ovce a kývat slepě na to, co jim řekne takzvaná autorita, jedno jestli novinářská, politická, učitelská, duchovní nebo portál shromažďující konspirační teorie.

Může se teď stát, protože takových lidí přibývá, že opravdová pravda bude vycházet najevo?

Myslím, že jsme stále ve fázi, kdy to má ještě Systém pod kontrolou. Informace, které se dostávají ven, jsou pro Systém stále neohrožující. Domnívám se, že jsme na pokraji doby, kdy právě skrze odkrývání nikoli konkrétních informací, ale principů jejich šíření, skrze pochopení těchto principů se můžeme začít odpoutávat, odpojovat od Systému, což je podle mého názoru nevyhnutelný krok, ale stejně tak je nevyhnutelný smrtelný

zápas Systému „o svůj život“, o čemž hovoří řada náboženství v různých podobách. To je ten finální boj, ke kterému brzy dojde, bez ohledu na to, jaký ten boj bude mít podobu. To záleží samozřejmě na úrovni vědomí většiny lidí... K tomu bych ještě dodal, že zde proti sobě nestojí „dobro“ a „zlo“, jak se někteří ezoterici mylně domnívají. Zájmových skupin, ať pozemských či mimozemských, je zde více.

Nevyhovuje ten Systém nakonec většině lidí?

Ano, většině nesvobodných lidí.

Těch je ale většina.

Je jich většina, ale právě díky šíření podobných informací o tom část té většiny začne uvažovat, a tím mění svoje vědomí. Tím pak mění i úroveň kolektivního vědomí. A ta když se zvyšuje, tak i nevědomí lidé jsou jako kdyby trochu nakažení. A i když se tomu brání, už to mají v sobě, a je jen otázka času, než se jim stane něco, co konkrétně je přesvědčí. Protože každého přesvědčí jen jeho vlastní zkušenost. A lidi, kteří se nejvíce brání, se dostávají do největších tlaků, protože svou sílu, kterou musí vynakládat na obranu proti pravdě, využívají proti sobě. Už Ježíš říkal, že dům postavený na písku se zhroutí. Tedy dům postavený bez pevných základů. To je to, co způsobuje rozklad, to způsobuje odpoutání se od duchovní součásti, od Boha neboli Zdroje. Ne toho náboženského, toho opravdového. Odpoutání, ke kterému dochází v posledních staletích, způsobuje neudržitelnost a kolaps. Je to vidět i na stavbách. Hrady stojí tisíce let, paneláky padesát – přestože máme stroje a techniku a domníváme se, že jsme na vyšší úrovni.

Pevným základem je právě víra, spojení s Bohem. V posledních staletích docházelo k odpojení a tomu paradoxně velmi

prospívají církve, které vytvářejí iluzi Boha, a nedovolí lidem vnímat toho skutečného. Církve jsou jednou z důležitých součástí Systému, který zkresluje a zatajuje informace, aby mohl ovládat. Církve nutí lidi vnímat koncept Boha skrze někoho, skrze náměstka, například papeže, který může komunikovat s Bohem, ale my ostatní prostí nemůžeme. To je ale velký omyl, na který řada z nás intuitivně v posledních letech sama přichází. To je dobře, ale hrozí zde velké nebezpečí, a tím jsou „egregory“ – entity (energeticko-informační pole), které se za Boha vydávají. Ale o tom si můžeme něco říct zase jindy...

Podle knihy amerického politologa Lance deHaven-Smithe Konspirační teorie v Americe tento pojem vynalezla a do širokého oběhu zavedla CIA, aby očernila a pomluvila lidi kladoucí otázky o vraždě Johna Fitzgeralda Kennedyho. „Kampaň CIA za popularizaci termínu ‚konspirační teorie‘ a za přetvoření víry v konspirace v předmět zesměšňování a nepřátelství musí být bohužel považována za jednu z nejúspěšnějších propagandistických iniciativ všech dob,“ píše autor.

2.ČÁST

Milan Vidlák: Jak jste přišel na to, že se věci dějí jinak, než jak jsou běžně vykládány například v médiích, a hlavně že se nedějí náhodou?

Tomáš Keltner: To, co já jsem viděl a slyšel i ve své práci, mi pomohlo k tomu, že jsem si připustil zpočátku pouze alternativu, že by ty věci mohly být jinak. A to je ten spouštěč, to stačí – když si dovolíme, že by to mohlo být jinak, než jak jsme si doposud mysleli na základě našeho vzdělání, výchovy a televize například. Není zpočátku důležité, jak to doopravdy je, protože nám úplně stačí varianta, že je to docela jinak. O to jde, to už nám totiž dává určitou svobodu vnímání.

Pracoval jste s lidmi, kteří v patrech světské moci zaujímali vysoká místa. Tím, že jste je hlídal jako bodyguard, asi nemohli jen tak někam odejít bez vás za zády, takže jste zřejmě stál poblíž a často dělal, že něco nevidíte. Co třeba z toho, co jste takhle „neviděl“, vám pomohlo otevřít oči?

Pro mě ta zkušenost byla důležitá především v tom, že jsem uviděl ty lidi, s kým se stýkají a co pak říkají oficiálně. Předtím jsem dělal v tajné službě, takže pro mě bylo šokující, když jsem viděl politiky – kteří vystupovali jako ti, kdo hájí spravedlnost a dobro proti zločinu –, jak se scházejí pracovně třeba s člověkem, kterého jsem z bývalé práce znal jako hlavu mafie. Oni spolu hovořili jako staří přátelé! Policajt ve mně chtěl toho zločince zadržet, ale naštěstí jsem byl už v té době dostatečně mentálně vyspělý na to, abych si uvědomil, že to není možné. Byl jsem bohužel i svědkem toho, kdy někteří kolegové to nevydrželi a za svůj správný policejní postup byli vyhozeni z práce. A byli rádi, že zůstali naživu.

Jako člen SOGu jste působil i v zahraničních misích. Co jste si uvědomil tam?

Že tam je analogie s tím, jak to funguje u nás, jen je to ve větším. Čas od času jsem se dostal k informacím, že venku to funguje podobně. Přestanete si dělat iluze, když pochopíte některé principy fungování a najednou vidíte, co se kde děje. Docvakne vám, co a proč se odehrává a za co je to převlečené. Jeden z takových typických příkladů – Kosovo. Naprosto nesmyslně vzniklý stát, který je překladištěm drog z Afghánistánu.

V Afghánistánu vzrostl podíl místního opia na světové produkci heroinu z asi 5 % těsně před americkou invazí na dnešních víc než 95 %... USA s Madeleine Albrightovou v čele ministerstva zahraničí, která v Kosovu mimochodem vydělala přes půl miliardy na privatizaci telekomunikací, instalovaly do čela kosovského pseudostátu šéfa teroristické organizace UČK, jež byla financována právě z prodeje drog (a lidských orgánů). To máte na mysli?

Ano, to je úplná šílenost. Na to nepotřebujete být zpravodajec ani myslitel, abyste začal vnímat nesmyslnost toho, co nám mainstream předkládá, a že to je úplně jinak. Že opravdu mocní jsou někteří jiní a politika se jen k něčemu používá. Ono území se mnohem líp kontroluje, pokud je na něm válečný konflikt, takzvaný válečný konflikt, protože v tu chvíli tam můžete mít armádu. A stará *vojenská* moudrost říká, že území není dobyto, dokud na něj nevstoupí noha vojáka. Pokud tam máte svoje vojáky, tak to území kontrolujete. A už je jedno, co tam kontroluju, jestli pohyb drog, nebo zabíjení civilistů.

Kosovo, Afghánistán, Irák, Libye a nejnověji Sýrie, kde je pokus o převrat financován Západem, jenž od začátku dodává zbraně al-Káidě...

Samozřejmě není náhoda, že se to děje zrovna tam. Domnívám se, že smyslem toho všeho bylo vyvolat konflikt, který bude mít celoplanetární rozměr. Takové jsou plány mocných. Vedlo by to ke dvěma vytouženým efektům, tzv. redukci počtu obyvatel planety a k novému světovému řádu (NWO), jakési globální vládě. Variant, jak toho dosáhnout, je více. Další z nich je fingovaný útok mimozemské civilizace na naši planetu (vizte například článek „*Připravují se ozbrojené síly USA na „invazi mimozemšťanů?”* - pozn. red.). Zkušenosti vůdců totiž dokládají, že je třeba mít nepřítele, proti kterému se sešikuje lid, národ, lidská rasa. Pokud půjdete do hloubky a budete zvažovat jednotlivé varianty, tak vám tato vyjde jako nejvhodnější. Jak dostat do jednoho šiku celou planetu? Proti jakému nepříteli? Jedině proti tomu, který přijde zvenčí (anebo zevnitř...) planety. Na tuto variantu jsme cíleně po desetiletí připravováni zábavním průmyslem.

Zase jsou ale jiné skupiny, které tomu podle všeho brání. Bez nich by se to možná už bývalo stalo dřív. Mám na mysli třeba dnešní Rusko, které – na rozdíl od Stalinových dob – stojí proti této agendě, nazývané globální světová vláda, nový světový řád apod.

Ano, přesně tak. Rusko je mnohem mocnější a silnější, než je dojem, který se v lidech od konce takzvané studené války vyvolává. Rusko je stavěné na úroveň žebráka, který je akorát veliký, ale bezzubý. Kdyby to tak bylo, tak už si Spojené státy americké dělají, úplně co chtějí a kde chtějí. Nejde pouze o technologie, Rusko má obrovskou ***moc*** jednak pomocí nerostných surovin, ale také v duchovní síle, která pochází z Tibetu či Blízkého východu a která je tam obsažená.

Tak to ale podle ruských turistů zrovna nevypadá...

Setkáváme se se dvěma extrémy – buď s těmi bohatými, anebo jsou nám na YouTube ukazovány záběry z Ruska, kde jsou ti velice chudí a zpití lidé. Zbohatlíci, nebo zoufalí opilci. Ale nevidíme, proč se jedná o světovou velmoc, která tvoří plnohodnotnou protiváhu takzvané západní civilizaci. Nejen ekonomicky jsou na tom mnohem líp, než si většina lidí myslí. I proto se druhá strana skrze válečné konflikty snaží udržet vliv. Skrze místa, kde je nerostné bohatství, aby nebyla ekonomicky tak závislá a byla silnější.

Pak jsou ale způsoby míň nápadné, kdy území kontrolovat třeba jenom pomocí peněz...

To už bychom byli u skupiny Bilderberg a způsobů, jak politicky řídit svět. O tom vědí mnohem víc jiní než já.

Pro mnoho lidí je obtížné vůbec připustit, že to, co se děje na světě, není výsledkem náhod a chaosu, ale je tady nějaká síla či „elita“, která to směřování určuje a lidi ovládá...

Problém je v nízké úrovni našeho vědomí a našeho rozumu, tudíž většina příkladů, které bychom na toto téma dávali, bude mít svůj limit, a kdo bude chtít, tak bude moct ten příklad vzít a otočit proti tomu a zneplatnit ho. To je velká potíž. V zásadě bych v úvodu řekl, že je tady více zájmových skupin – tzn. není tady pouze jeden bůh, jedna vláda, jedna elitní skupina, která ovládá planetu, je tu více systémů. Některé jsou pozemské, některé jsou mimozemské. Už na téhle úrovni řada lidí otočí oči v sloup a řekne, že je to nesmysl. Ale je to tak. Myslím si, že průměrně inteligentní člověk, který se setkal s obory jako matematika, logika či statistika, musí počítat s tím, že pokud je vesmír alespoň z poloviny tak velký, jak věda říká, je z hlediska pravděpodobnosti nemožné, aby jediný život byl tady na Zemi